

РЕШЕНИЕ

№ 2668

гр. София, 20.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1466** по описа за **2022** година докладвано от съдия Евгени Стоянов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационната жалба на Л. Н. В., с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 5, чрез адв. Д. Е. Д., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 8, офис 12, срещу Решение № 155 от 13.01.2022 г. на Софийски районен съд, по НАХД № 13226 / 21 г. по описа на СРС, НО, 116 – ти състав, с което е потвърден електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 5173381.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност поради постановяването му в противоречие с материалния закон и процесуалните правила. Посочено е, че адвокатско дружество „В., С. и партньори“ не би могло да бъде адресат на електронния фиш. В касационната жалба е посочено, че тълкуването на разпоредбите на чл. 189, ал. 5, чл. 188, ал. 2 от ЗДвП води до извода, че ЕФ може да се издаде само по отношение на собственика на МПС или на лицето, на което същото е предоставено. Посочено е, че съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП в ЕФ задължително се вписва и собственика, на когото е регистрирано МПС. Според изложеното в жалбата съдът не е обсъдил в цялост твърденията в нея. Нарушението не е доказано и установено по безспорен начин. Допуснати са процесуални нарушения пред първата инстанция. Твърди се, че към датата на нарушението – 03.08.2021 г. касационният жалбоподател

е бил извън територията на Република България. Иска се отмяна на решението на СРС.

Ответникът - Столичната дирекция на вътрешните работи не изразява становище по касационната жалба. В съдебно заседание, редовно призован, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Касационната жалба е ДОПУСТИМА, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, приложим по силата на чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Настоящият съдебен състав, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази валидността, допустимостта и правилността на обжалвания съдебен акт, намира касационната жалба за **ОСНОВАТЕЛНА** по следните съображения:

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Решението на Софийския районен съд е валидно и допустимо.

Предмет на производството пред Софийския районен съд е електронен фиш за налагане на глоба, серия К № 5173381, с който е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора на основание чл. 189, ал. 4, във връзка с чл. 182, ал. 2, т. 3 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2, във вр. с чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд от фактическа страна е установил следното:

На 03.08.2021 г., в 13:21 ч. по АМ – Т., 1 – ви километър, срещу бензиностанция „Петрол“, с посока от [населено място] поле към Околовръстен път на [населено място], се движело МПС Волво В 60 ПЛЮС ХИБРИД с ДК [рег.номер на МПС] със скорост на движение от 95 км / ч при ограничение от 80 км / ч въведено с пътен знак В – 26, което представлявало превишение от 15 км / ч.

Видно от база данни КАТ, както и от представено копие на голям талон за регистрация на МПС, собственик на процесния лек автомобил е „В., С. и Ко“ О.. Като ползвател на това МПС е посочено адвокатско дружество „В., С. и Партньори“. Един от управителите на адвокатското дружество е Л. Н. В..

Въз основа на така установената фактическа обстановка, районният съд от правна страна е приел, че при издаване на електронния фиш не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до неговото опорочаване и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Изложил е доводи, че установените в хода на съдебното следствие факти и обстоятелства сочат по несъмнен начин, че административно наказателно отговорното лице, от обективна и субективна страна е извършило нарушението, за което е ангажирана неговата административно наказателна отговорност. Мястото и времето на нарушението са отразени по надлежния ред и достатъчно подробно в електронния фиш, за да стане ясно на наказаното лице какво именно поведение се санкционира.

Решението на Софийския районен съд е неправилно. Според чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК решението подлежи на отмяна, когато е нарушен законът. Нарушение на закона има, когато той е приложен неправилно.

Разпоредбата на чл. 188, ал. 2 от ЗДвП в редакцията и към момента на извършване на

нарушението предвижда, че "Когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство". Управителят на адвокатското дружество „В., С. и Партньори“ не може да носи отговорност в конкретния случай. От значение в случая е разпоредба на чл. 188 от ЗДвП, която предвижда изключение от правилото, че административнонаказателната отговорност е лична и виновна, поради което не може да се тълкува разширително или по аналогия (чл. 46, ал. 3 ЗНА). В настоящия случай ползвателят е самостоятелно ЮЛ и на него е предоставено превозното средство, с което е осъществено нарушението. Л. Н. В. е съуправител на адвокатското дружество, но няма законово основание той да носи административнонаказателна отговорност, тъй като физическото лице Л. Н. В. нито е собственик, нито му е предоставено моторното превозно средство, с което е извършено нарушението. Следователно издаденото НП е незаконосъобразно, тъй като се ангажира административнонаказателна отговорност на субект, за който не е предвидена отговорност по действащата разпоредба към момента на извършване на нарушението. Обратното тълкуване би довело до ситуация, при която се поставя въпросът защо АНО не е ангажирал отговорността на другия съуправител на адвокатското дружество – П. С.. По делото са налице доказателства, че на датата на извършване на нарушението Л. В. се е намирал извън територията на Република България. Това обстоятелство е посочено акуратно и в мотивите на обжалваното решение (л. 3 от съдебното решение). В случая административнонаказателната отговорност е следвало да бъде потърсена от представляващия юридическото лице, собственик на лекия автомобил („В., С. и Ко“ О.). Това юридическо лице е посочено като собственик, включително и в копието на СРМПС. В своята съвкупност това води до извод, че материалният закон е приложен неправилно.

За пълнота на изложението следва да се посочи, че останалите доводи в касационната жалба са неоснователни. Обжалваният електронен фиш съдържа предвидените в чл. 189, ал. 4 ЗДвП реквизити: посочени са териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, а именно СДВР, мястото, датата, точният час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, нарушените разпоредби, размерът на глобата, срокът и сметката на доброволното ѝ заплащане. Единственото изключение е непосочването на собственика, на когото е регистрирано превозното средство. Вместо него е посочен ползвател. В случая разпоредбата на чл. 54 ЗАНН, уреждаща реквизитите на наказателното постановление, не е приложима, тъй като чл. 189, ал. 4 ЗДвП е специална норма за ангажиране на административнонаказателната отговорност на водачите на МПС при нарушения, установени и заснети с техническо средство, в отсъствието на контролен орган. Макар и нормата на чл. 189, ал. 11 ЗДвП да предвижда, че електронният фиш е своеобразен аналог на наказателно постановление, това важи единствено по отношение на правните последици от влизане в сила на двата акта. Законодателят не е предвидил пълно приравняване между електронния фиш и наказателното постановление нито по отношение на съдържанието им, нито във връзка с процедурата по съставянето им. Ето защо и след като в нормата на чл. 189, ал. 4 ЗДвП не е предвидено като задължително условие посочването на конкретен издател, датата на издаване и срок за обжалване на

електронния фиш, то липсата им не представлява съществено процесуално нарушение на изискванията към формата и съдържанието на електронния фиш.

Нарушението е установено от мобилна система за видеоконтрол АТСС TFR1 – М 509, надлежно калибрована, при която измерването, регистрирането и записът на системата се извършва от система радар – камера – компютър, като единствената роля на оператора на системата е да позиционира техническото средство, като го насочи към определения за наблюдение участък от пътя и да въведе ограниченията за скоростта на този участък. Споделят се доводите на СРС, че системата за контрол на скоростта отговаря на изискването на ЗДвП, техническото средство, с което е установено и заснето нарушението да бъде автоматизирано, за да не позволява човешка намеса при установяването и заснемането на всяко едно конкретно нарушение. Това е причината в ЕФ да липсва посочване на конкретен издател, тъй като операторът на системата за видеоконтрол няма това качество. Системата, с която е заснето нарушението, е преминала периодична проверка и е годна да извършва дейността си.

С оглед на посоченото е налице незаконосъобразност на обжалваното решение, доколкото е налице нарушение на материалния закон. Съгласно чл. 348, ал. 2 от НПК Нарушение на закона има, когато той е приложен неправилно или не е приложен закон, който е трябвало да бъде приложен.

По делото е поискано присъждане на разноски. Искането е направено своевременно, като се претендира възнаграждение за адвокат и пред двете инстанции. Съобразно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. Съгласно чл. 63д, ал. 2 ЗАНН, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по – нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В случая пред касационната инстанция са представени доказателства за платено възнаграждение за адвокат в размер на 300 лева. В тази част искането е основателно. Основателно е и искането за заплащане на разноски за адвокат, извършени пред първата инстанция. Отново са представени доказателства за платено възнаграждение в размер на 300 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XV - ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 155 от 13.01.2022 г. на Софийски районен съд, по НАХД № 13226 / 21 г. по описа на СРС, НО, 116 – ти състав, с което е потвърден електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 5173381.

ОТМЕНЯ електронен фиш за налагане на глоба Серия К № 5173381.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство, образувано с издаването на електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система - Серия К № 5173381.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Л. Н. В., ЕГН [ЕГН], разноски за възнаграждение за адвокат за две инстанции в размер на 600 (шестотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.